

Az Operaház debreceni romantikus hőse

Balczó Péter 1983-ban született, 2002-ben érettségizett a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola magánének szakos növendékként, majd 3 éven át volt tagja a debreceni Csokonai Színház Operakórusának. Ekkor kapta meg első szóló szerepeit, melyekben már megmutatkozott hangja és színészi tehetsége. Nemzetközi versenyeken szerepelt, hazánkban pedig az Adagio együttes tagjaként a nem színházba járó közönség is megismerte. Mindeközben a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karán magánének szakos hallgatóként tanulta a szakmát.

A jelenleg szólókarrierjét építő fiatal tehetséggel beszélgettünk.

■ SZABÓ LÁSZLÓ, 2012.

Mikor kötelezted el magad teljesen a zenei pályára mellett?

– Hétéves koromban, már az általános iskolában zenetagozatra jártam, ami napi szintű ének- és hegedűórákat jelentett, így vált a véremmé és természetes kifejezési formámmá a zene, a színpad. 17 éves lehettem, amikor az ének, a művészi pálya mellett tettem le a voksomat. Bár nem vagyok magas növésű, sokáig versenyszerűen kosárlabdáztam, de ebben az életkorban a sport helyett egyre jobban a zene került előtérbe. Az éles megvilágosodás akkor történt, amikor a Sol Oriens kórusral külföldön, Hawaiiin voltam vendégszereplő: ott beszélgettem egy amerikai énekesrel, aki azt mondta, hogy azzal foglalkozzak, amit igazán szeretek. Elkezdtem ezen gondolkodni, mi is az pontosan, amit igazán szeretek és így esett a zenére a választás. Az énekesi pálya mellett azért döntöttem, mert hegedűből nem lettem volna annyira kiemelkedő.

Hogyan nem lettél például rock sztár?

– Nagyon szerettem az igényes rock zenét, volt is egy rock banda 20-

22 évesen, amiben énekeltem, ez a Hangtapsz zenekar, akik azóta is közösen zenélnék. Én azonban a komolyzenéből jövök, a zenetagozat miatt ez a természetes zenei műfajom.

Ekkor már énekeltél a Csokonai Színházban.

– 2002-ben érettségiztem, akkori tanárnőm énekelt a színházban és tudta, hogy meghallgatás lesz a Csokonai kórusában. Ebben is nagyon szerencsés vagyok, ez volt a tizedik színházi évadom, tíz éve folyamatosan színpadon állok. 2002-ben a színház kórusában állásba kerültem, eltöltöttem három évet és mellette a főiskolára jártam, illetve egy idő után a kórusból előre lépve szólószerepeket énekeltem. Nem szeretem munkának titulálni, amit csinállok, mert ez egy kifejezési forma, egy belső kényszer, hogy énekeljek, nem ütök ostorral a hátam, belőlem ez kikívánkozik.

Az Adagio énekegyüttesben nagyon sokan megismerték a hangodat, jelenleg azonban szólókarrieredet építed. Ez a váltás minek tudható be?

– Amikor ide jártam egyetemre, volt egy időszak, hogy három lábon álltam: az egyetemen nappali tagozaton tanultam, Debrecenben szerepeket játszottam a színházban és mellette énekeltem az együttesben. Az Adagio 2005 nyarán indult, akkor már a kórusból szerettem volna előrébb lépni, mozgatott belül egy érzés és pont akkor jött a lehetőség. Az együttes zenei nyelve azonban sosem volt igazán természetes számomra, hiszen nem a könnyűzenéből jövök, így sok idő kellett ahhoz, mire magaménak tudtam érezni. Mindezzel együtt nagyon szerettem ott énekelni, szép időszakot töltöttünk együtt, de áthelyeződött a hangsúly a szólókarrieremre, az operanékesi pályára.

Kedvenc szerepek, szerepálmok?

– Szerencsés vagyok, mert szerepálmaim egy részét eljátszhatom. A közelmúltban Verdi Traviatájának Alfrédja szerepében debütáltam a Magyar Állami Operaházban. Rodolfót énekelek Debrecenben, ami szintén egy szerepálmom, illetve jövőre az operaházban Verdi Rigolettójából a herceg szerepében mutatkozhatok be, ami talán a legnagyobb álmom és leginkább kedves szerepem.

Mennyire természetes ezen a pályán, hogy ezek az álmok ilyen fiatalon beteljesüljenek?

– Nekem valahogy mindig jókor jönnek a szerepek, amiket megkapok. Jövőre harminc éves leszek, ilyenkor már terhelhető egy fiatal operanékes a neki való szerepekkel. Ezek fiatal karakterek, nem apákat és nagyapákat játszok, nem kell olyan hangot magamra erőltetnem, ami nem az enyém. Lírai tenorhangom van, és mivel a tenorista szerelmes hősöket alakít, ezekben a szerepekben állhatok színpadra. A bariton a drámai szereplő, a hadvezér, az apa figurája, a tenorista ellenben fiatal, szerelmes, lírai, érzelmes, túlcserélődő, romantikus – és én ezt a szerepkört nagyon a magaménak érzem.

Külföld nem hívogatott?

– Mindenki nekem megvan a saját útja, nekem is vannak külföldi lehetőségeim, idén is volt, tavaly is, és remélem a jövőben is lesz. Nem mondom meglepő dolgot: a kapcsolatokon rengeteg múlik ezen a pályán is. Magyarországon mindenhol visszahívják, ami komoly fokmérője a szakmának, jól eső visszajelzés a színházak részéről. Hazánkban ismernek, vidéken és az operaházban egyaránt, itt már kialakult az a kapcsolatrendszer, ami külföldön még nem. Abszolút látom egyébként az elmozdulás esélyét, mindig is nagyon szerettem járni versenyekre külföldre, hiszen el tudom magam helyezni egy szélesebb kontextusban, le tudom mérni, hol is tartok a pályán. Tavaly nyáron Olaszországban különdíjat kaptam, de második, harmadik helyezést is voltam már nemzetközi porondon. A közeljövőben olasz, osztrák és svéd versenyekre készülök.

A Zeneművészeit Karon szerzett diploma után is énekesként találkoztunk veled, holott tanárként is dolgozhatnál.

– A felvetés jogos, mert a diplomám tanári diploma, amivel taníthatnék, s szeretném is majd a jövőben a tapasztalatomat, tudásomat, élményeim az ezekre fogékony embereknek átadni. Nem biztos, hogy az iskolai körülmények közötti tanítás most, ebben az élet helyzetben nekem való lenne, viszont kurzus jellegűen szívesen adok át tudást.

Ha majd családapaként gyermeked azzal áll eléd, hogy a zenei, énekesi pályát választaná, támogatnád?

– Nem fogom lebeszélni róla, semmi esetre sem. Nálunk a családban nincsen zenész, a jó fülű tanároknak köszönhető, hogy felfigyeltek a bennem rejlő tehetségre. Szüleim sosem próbáltak lebeszélni, vagy más szakma irányába terelgetni, mert én nemcsak belül éreztem, de sugalltam is, hogy nekem ez a jó, ebbe tudok teljes emberként belehelyezkedni. Ha gyermekem lesz – szeretnék, bár az ötéves tervben még nem szerepel – és ilyen ambíciói, vágyai lesznek, biztosan támogatni fogom. Az a véleményem, hogy minden gyermek számára hasznos, ha zenét tanul és sportol mellette, mert az egyik jó a léleknek, szellemnek, a másik pedig a test számára kiváló.

